

Chương 254: Đe Doạ Âm Sát (7) - Xác Định Mục Tiêu

(Số từ: 2876)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

12:28 PM 20/05/2023

Ellen chia sẻ mọi chuyện đã xảy ra với Harriet. Hành vi kỳ lạ của Reinhardt, vụ ám sát đã bắt đầu mọi thứ, và những gì cô ấy có thể xác nhận vào ngày hôm đó.

Harriet kinh hoàng khi biết rằng Ellen đã tận mắt chứng kiến con bọ điều khiển con người đó.

“Tôi không thể tin rằng thực sự có một con giun tóc thao túng con người...”

“Giun tóc?”

Ellen nghiêng đầu như thể cô chưa bao giờ nghe nói về loài côn trùng được gọi là giun tóc.

“Nó... Nó là thứ gì đó... xâm nhập vào ruột của côn trùng và... U-urg...”

Harriet cố lặp lại lời giải thích của Christina, nhưng càng cố cô càng tái nhợt. Harriet thông minh đến mức cô ấy có thể nhớ lại những con châu chấu và bọ ngựa có bụng chứa đầy những con giun nhỏ như sợi chỉ đó, vì vậy cô ấy đã bị tổn thương tinh thần khi đang nói chuyện.

“Dù sao thì chúng cũng là loài côn trùng có thể điều khiển những loài côn trùng khác...”

“Chúng cũng được làm bằng Ma thuật à?”

“Không, nó chỉ là như vậy thôi...”

"Hấp dẫn."

Mặc dù logic kỳ lạ khi cho rằng, vì có những loài côn trùng có thể kiểm soát những loài côn trùng khác, nên có những loài côn trùng cũng có thể kiểm soát con người nếu có Ma thuật xen vào, nhưng sẽ không kỳ quái như vậy nếu chúng thực sự tồn tại.

Dòng lý luận đó đã dẫn đến [thuật giả kim] hơn là [ma thuật đen].

Tất nhiên, điều đó không có nghĩa là [ma thuật đen] hoàn toàn không liên quan. Nếu [ma thuật đen] được sử dụng trong [thuật giả kim], người ta có thể sử dụng [thuật giả kim] kiểu [ma thuật đen], vì vậy người ta không thể chắc chắn rằng nó hoàn toàn không liên quan.

Liệu họ có thể xác định loại ma thuật nào đã được sử dụng chỉ với ký sinh trùng đó như là đầu mối đầu tiên?

Họ không thể chắc chắn. Tuy nhiên, đó là tất cả những gì họ có.

“Hãy đi hỏi ông Mustrang.”

"Đúng vậy."

Đó có thể là điều mà họ không biết vì họ vẫn còn là sinh viên, vì vậy Ellen và Harriet quyết định đi hỏi một trong những giáo viên chủ nhiệm của họ.

Giáo viên chủ nhiệm của Royal Class thường không có bất kỳ bài giảng chuyên biệt nào mà họ phụ trách — họ tập trung vào việc bảo vệ và quản lý các thành viên trong lớp của mình. Họ là những cá nhân tài năng có thể hành động ngay lập tức trong trường hợp khẩn cấp.

Nếu họ được yêu cầu tổ chức các bài giảng, họ sẽ có thể làm được, tuy nhiên, họ chỉ đơn giản là những giáo viên được giao nhiệm vụ quản lý Royal Class.

Vì vậy, cũng giống như cá nhân giáo viên ở ký túc xá, các giáo viên chủ nhiệm cũng sống ở Temple. Như vậy, khi xảy ra tai nạn, họ sẽ được triệu tập, kể cả vào cuối tuần.

“Ông ấy là một người hài hước.”

"Là vậy sao?"

Harriet nhận xét về ông Mustrang khi họ đi đến khu của khoa.

Trong khi ông Mustrang không phải là một nhà giả kim, ông là cố vấn của Hiệp hội Nghiên cứu Phép thuật. Đôi khi ông ấy sẽ kiểm tra những đứa trẻ đang học trong khi cho chúng một vài lời khuyên.

Vì các dự án nghiên cứu của họ có quy mô lớn như vậy, đôi khi ông ấy cố gắng nói cho họ biết mọi thứ đã được thực hiện như thế nào, tuy nhiên, sau một thời gian, ông ấy để những lo lắng của mình nghỉ ngơi và chỉ nhàn rỗi bên cạnh các sinh viên.

Mustrang thường bị bỏ lại một mình trên ghế, tự ti gọi mình là một giáo viên kém cỏi.

Những ngày đó, lòng tự trọng của ông ấy đã giảm xuống không ngừng.

Đến thăm khu sinh hoạt của khoa ở Temple, Harriet dẫn vào phòng của ông Mustrang để hỏi ông một câu hỏi rất cụ thể.

Có thể sử dụng [thuật giả kim] để tạo ra những con bọ có thể điều khiển con người không?

“Các bạn! Tuyệt đối không nên làm những điều thế nàyyyy!”

Ông Mustrang, người đang bị bao trùm bởi rất nhiều lo lắng, nắm lấy Harriet, có vẻ vô cùng sợ hãi.

Ellen dường như hiểu tại sao Harriet nghĩ rằng ông ta khá thú vị.

Ông Mustang trấn tĩnh lại khi họ nói rằng họ đến đó để hỏi điều đó vì đơn giản là họ tò mò, mặc dù ông không thực sự biết chi tiết.

Sau khi ngồi xuống một quán cà phê gần đó, họ gọi đồ uống.

“Homunculi hoặc Chimera có thể điều khiển con người... Tại sao các bạn lại tò mò về những thứ như thế?”

Ông Mustrang vẫn tỏ vẻ lo lắng.

“Chỉ vì. Tôi nghĩ rằng tôi đã nghe ai đó nói về những điều như vậy ở đâu đó.”

“Có những thứ như thế à?”

“Chà... Nếu có, bất kể chúng được tạo ra bằng loại Ma thuật nào, chắc chắn chúng sẽ thuộc loại bị cấm. Ma thuật bị cấm theo nghĩa đen là Cấm thuật, vì vậy có rất ít thông tin về chúng. Tôi thậm chí không thể nói cho các bạn biết liệu có Ma thuật nào có thể đạt được điều gì đó như thế hay không.”

Là một giáo viên không có gì khác biệt trong vấn đề đó.

“Vẫn... Những con bọ có thể điều khiển con người... Trong khi tôi không nghĩ có ai đó thậm chí đã thử làm thứ như thế...”

Tuy nhiên, ông Mustrang biết rõ sự điên rồ của các pháp sư hơn các học trò của mình rất nhiều. Có những người theo đuổi hạnh phúc trở nên điên cuồng, vì vậy có những người lao vào điều cấm

ky. Rốt cuộc, có nhiều điều chưa biết hơn là những điều đã biết trong thế giới đó.

“Tôi tin rằng các bạn không có ý định tạo ra thứ gì đó như thế, nhưng các bạn không bao giờ nên nhúng tay vào nghiên cứu kiểu đó hoặc thậm chí nói về nó ra bên ngoài chỉ vì tò mò, được chứ? Nếu làm thế, chúng tôi sẽ rất khó để bảo vệ các bạn.”

“Tất nhiên là chúng tôi sẽ không. Ellen thậm chí còn không phải là sinh viên chuyên ngành ma thuật.”

“Phải, nhưng vẫn...”

Ông Mustrang có xu hướng lo lắng thái quá nên có vẻ như ông rất lo sợ bọn trẻ đang nghĩ ra những thứ kỳ lạ. Ông nhìn vào mặt Ellen và Harriet và mỉm cười với cả hai.

“Được rồi. Tôi không biết hai bạn định làm gì, nhưng nếu ai đó đã từng làm điều gì đó như vậy, Thợ săn Cẩm ky sẽ không để họ yên.”

—Thợ Săn Cẩm Ky.

Ellen và Harriet nghiêng đầu trước những lời đó.

Không ai trong số họ đã từng nghe nói về nhóm đó trước đây.

“Thợ săn cẩm ky?”

“Đó là gì?”

“À, phải rồi. Không có gì đáng ngạc nhiên khi các bạn không biết về chúng. Không có gì tốt đến từ việc biết tổ chức đó...”

Ông Mustrang trầm giọng nói.

“Hai bạn đã bao giờ nghe nói về Hiệp hội phép thuật chưa?”

“Vâng, tôi biết về họ.”

Trong khi cả Ellen và Harriet đều biết rằng những tổ chức như vậy tồn tại, họ không biết chi tiết cụ thể.

“Họ là một trong những Hiệp hội Phép thuật đó. Họ là những thợ săn đi săn những pháp sư phá vỡ những điều cấm kỵ.”

“Ông Mustrang... Xin đừng truyền thông tin suy đoán cho sinh viên.”

Ellen và Harriet quay lại sau khi nghe thấy một giọng nói quen thuộc phát ra từ phía sau họ.

“Ô-ông. Epinhauser?!”

Ông Epinhauser, với vẻ mặt lạnh lùng thường ngày, đang nhìn xuống ba người họ. Ông ta đang mặc một bộ quần áo thoải mái, hoàn toàn khác với bộ đồ thường ngày, có lẽ vì ông ta chỉ dừng lại khi đi ngang qua họ. Ellen và Harriet đang nhìn chăm chăm vào Epinhauser mặc quần áo bình thường như thể là một loại động vật quý hiếm nào đó.

Tất nhiên, mặc dù quần áo ông ta mặc là khác nhau, nhưng thái độ của Epinhauser đối với họ vẫn như vậy.

Mặt ông Mustrang đỏ bừng lên như thể bị bắt quả tang đang chơi khăm.

“Th-Thợ săn Cẩm ky có tồn tại!”

Tuy nhiên, biểu hiện của ông ấy giống như một đứa trẻ hoàn toàn tin vào một truyền thuyết đô thị nào đó.

Chắc chắn, Thợ săn Cẩm ky giống như một huyền thoại hơn. Ông Mustrang chỉ thích những câu chuyện kiểu đó.

Ông hoàn toàn trái ngược với ông Epinhauser.

“...Họ nên tồn tại.”

“...Xin thứ lỗi?”

“Nhưng người ta không nên đi loanh quanh nói về họ quá nhiều. Chúng vẫn chưa được xác định chính xác.”

Ông Epinhauser chỉ ở đó để lấy đồ uống, vì vậy ông ấy đã bỏ đi khi xong việc.

“...Cả hai thân với nhau một cách bất ngờ.”

Harriet vô cùng ngạc nhiên trước trải nghiệm tình cờ gặp ông Epinhauser tỏ ra quen thuộc với ông Mustrang.

“H-hahaha... Thực ra, ông ấy không thực sự nói chuyện với tôi sau giờ làm trừ khi nó liên quan đến

công việc. Tôi nghĩ hôm nay là lần đầu tiên ông ấy làm như vậy trong năm nay...”

Ngay cả từ “không tình cảm” cũng là quá nhiều để mô tả ông Epinhauser. Có vẻ như ông ấy không thực sự chia sẻ bất kỳ điều riêng tư nào ngoại trừ khi nó liên quan đến công việc của mình.

Tuy nhiên, năm học đã gần kết thúc.

Khi Mustrang nói với Harriet rằng đây là lần đầu tiên ông nói chuyện với Epinhauser về một vấn đề khác ngoài công việc, cô có vẻ sửng sốt.

Epinhauser có nhất thiết phải tách bạch chuyện riêng tư và công việc một cách triệt để như vậy không?

Đó là những gì Harriet nghĩ.

Rất hiếm khi ông Mustrang phản ứng gay gắt như vậy. Trong khi tất cả các Hiệp hội Phép thuật đều là các tổ chức bí mật, có một số tin đồn, thường là phóng đại, trôi nổi về các Hiệp hội đã biết. Tuy nhiên, một điểm chung của họ là Black Order.

Tất cả những tin đồn đều là những trường hợp họ gây hại cho thế giới. Từ những việc nhỏ như ám sát cho đến những việc quy mô lớn như sử dụng cả một ngôi làng làm địa điểm thí nghiệm của họ. Có vẻ như một Pháp sư dưới trướng của một lãnh chúa phong kiến nào đó đã thực sự cố gắng nuốt

chứng lãnh thổ của lãnh chúa mình sau khi nhận được mệnh lệnh từ Black Order.

Mục đích của họ là không rõ, nhưng họ là những sinh vật đã gây ra tác hại lớn cho thế giới.

Tuy nhiên, như trường hợp của các Hiệp hội Phép thuật, không có chi tiết nào được tiết lộ về Black Order hay Thợ săn cấm kỵ.

“Dù sao thì, nếu các bạn muốn tìm hiểu thêm về điều này, các bạn phải hỏi ai đó học chuyên ngành giả kim chứ không phải tôi.”

Mustang lấy ra một cuốn sổ và ghi địa chỉ của văn phòng của một giáo sư như vậy cũng như tên của họ.

—Aaron Mede

“Ông ấy là một trong những giáo viên phụ trách các bài giảng về [thuật giả kim] ở Temple. Ông ấy chỉ giảng bài cho những sinh viên có thứ hạng cao, vì vậy kỹ năng của ông ấy là chắc chắn.

“Nếu Aaron không biết về sự tồn tại của một thứ như thế, thì nó chắc chắn không tồn tại. Vì ông ấy là một giáo viên chỉ phụ trách tổ chức các bài giảng, ông ấy sẽ không ở Temple vào cuối tuần.”

Đó là một nhà giả kim được đề nghị bởi ông Mustang. Điều đó có nghĩa là kiến thức của ông ấy về vấn đề này sẽ không thiếu. Thông thường,

họ sẽ đợi đến tuần sau, nhưng Ellen và Harriet đang rất vội.

Họ đang rất cần thông tin.

Đó là lý do tại sao Harriet lại vội vàng lên tiếng.

“Chúng ta không thể trực tiếp đến nhà ông ấy sao?”

“Hmm... Việc gặp tôi để sang một bên... Làm ơn đừng thô lỗ nữa. Mặc dù ông ấy có tính cách hòa nhã, nhưng việc đột ngột đến thăm vào cuối tuần là điều không lịch sự lắm. Các bạn biết điều đó, phải không?”

Ellen và Harriet gật đầu khi thấy vẻ mặt lo lắng của ông Mustrang.

“Điều này có chắc chắn không?”

“Mặc dù thần không hoàn toàn chắc chắn, nhưng nó chắc chắn liên quan đến một loại cảm thuật nào đó. Ngay cả khi họ không có ý làm hại Điện hạ, nhưng nếu việc này bị đưa ra ánh sáng, họ sẽ không thể tránh khỏi án tử hình.”

Tôi gật đầu khi nghe báo cáo của Sarkegar. Cô ấy đã chuyển thông tin mà mình tìm được cho tôi trong phòng riêng của tôi nằm trong ký túc xá của Temple.

“Pháp sư là những người có thể làm được nhiều việc trong một khoảng thời gian ngắn. Họ không giống như chạy trốn.”

Biệt thự của Aaron Mede, giáo sư phụ trách môn [Giả kim thuật] tại Temple, không lớn lắm, nhưng tài sản thì khá lớn.

Tuy căn biệt thự khó có thể được gọi là đơn giản, nhưng nó vẫn kém xa so với những căn biệt thự khác.

Trên thực tế, tất cả các cơ sở quan trọng đều nằm dưới lòng đất—những cơ sở để nghiên cứu nhiều Cẩm thuật. Tôi đang nhìn vào thứ gì đó tương tự như một con sâu đang ngọ nguậy trước mặt tôi.

—Kinh tởm.

Nó trông giống như một con giun tóc, nhưng nó có màu đen hoàn toàn.

Một con chim sẻ đã bay về phía tôi với con sâu trong mỏ của nó, vì vậy ban đầu tôi nghĩ đó không phải là Sarkegar.

“Hắn ta gieo thứ này vào người khác và cố giết Điện hạ bằng con dao đi mượn. Nó là...”

“Một Homunculus.”

“Phải, một sinh vật huyền bí. May mắn thay, nó dường như không thể đi qua kết giới của Temple, nhưng... nó có thể được đưa vào trong không khí.”

Khi một người băng qua lối vào của Temple, [Giải trừ] sẽ được sử dụng cho người đó. Homunculi là những sinh vật huyền bí, vì vậy cách tốt nhất để đối phó với chúng là thông qua [Giải trừ].

Tuy nhiên, Sarkegar đã bay đến, và Homunculus vẫn còn sống vì [Giải trừ] không được sử dụng trên nó.

Nỗ lực của hắn đối với mạng sống của tôi để sang một bên, Aaron Mede là một chàng trai mà cái chết của tên đó sẽ mang lại lợi ích to lớn cho thế giới. Có lẽ sát thủ hôm đó không phải chính Aaron Mede mà là kẻ bị sinh vật đặc biệt điều khiển.

Sau khi hắn thấy tôi để ý, Aaron quyết định phải cẩn thận.

Tên này không phải là một giáo viên thuộc Orbis Class; đó là lý do tại sao hắn vẫn ở lại Temple

Tuy nhiên, giết tôi trực tiếp bên trong Temple có rủi ro quá cao.

—Vậy là Aaron đang cố giết tôi bên ngoài Temple.

“Ngài muốn làm gì? Thần có thể giải quyết vấn đề này, thưa Điện hạ.”

Tôi đã nói với Sarkegar rằng hãy chỉ quan sát và không hành động vào lúc này, đó là lý do tại sao Sarkegar đưa ra những báo cáo như vậy. Nếu tôi không nói gì, Sarkegar sẽ giết Aaron Mede ngay lúc đó.

“Ta sẽ phải tự mình làm việc đó.”

“Tại sao nhất định phải là Điện hạ? Ngài chỉ có thể sử dụng sức mạnh của thần, Eleris và Loyar.”

Thủ phạm đã được xác định, vì vậy tôi không phải cảm thấy lo lắng nữa.

"Không, có một số câu hỏi ta muốn tự mình hỏi hần."

Tôi đã tìm ra kẻ đã cố giết tôi.

Giết Aaron là một kết luận tự nhiên, nhưng tôi vẫn có một số điều tôi muốn hỏi tên đó trước đó.

Tôi đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

"Đi nào. Chim sẻ."

Trong khi Sarkegar có vẻ hơi hờn dỗi, cô ta vẫn ngoan ngoãn biến thành một con chim sẻ.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading